

Sathya Sai mänskliga värden

”Böj grenen så böjs trädet”, säger ordspråket. Karaktärsdaningen måste starta med de yngsta barnen. Börja med att utveckla mänskliga värden i lågstadiet. Somliga oroar sig för att vi lever i ett ”sekulariserat land”. Sekularism betyder faktiskt lika respekt för alla trosläror och övertygelser. Man bör inte hata någon annan tro. Andra trosbekännelser och övertygelser ska inte dömas ut eller förlöjligas.

För en tid sedan fanns en absurd idé att Sathya Sais undervisningsinstitutioner var religiösa institutioner. Sathya Sais undervisningsinstitutioner har som sin värdegrund lika respekt för alla religioner och är starkt förankrade i enhet och harmoni.

– **Sathya Sai Baba**

Gems of Wisdom, s. 237–239

Människan är utrustad med obegränsade inneboende förmågor som kommer att uppenbara sig när tiden är inne. Varje hängiven har dessa dolda och okända förmågor. Människan rymmer inom sig olika slags materia och den kraft som finns överallt i kosmos. Alla materiella ting i världen, inklusive guld och diamanter, får sitt värde genom människan. Människan är mer värdefull än alla dessa ting. Olyckligtvis är i våra dagar människans innersta väsen, vilket till sin natur är gudomligt, nedvärderat och degraderat. Mänskliga värden föds med människan, de inhämtas inte utifrån. Människan är på grund av sin okunnighet omedveten om dessa värden. När hon gör sig av med okunnigheten, kommer hon att erfa sin gudomlighet.

– **Sathya Sai Baba**

Tal 15 april 1995,

Sanathana Sarathi, maj 1995

Innehåll Sathya Sai Information, september 1999

Sathya Sai Baba svarar på frågor	3
Ett möte med det gudomliga	7
Ett flöde av frid	13
Lite kunskap är farligt	19
Glimtar från Puttaparthi	21

Sathya Sai Baba svarar på frågor från deltagare i den första konferensen för funktionärer i Sathya Sai-organisationen utanför Indien

Svami, när det gäller bisysslor, vilken sorts andlig verksamhet tycker Svami bäst om? Jag är redo att göra det.

Det finns bara ett svar på detta. Jag förespråkar ingen speciell andlig övning. Betrakta alla människor som olika former av det gudomliga; lita på att Gud finns i alla. Det gläder mig mest. Avstå från att göra sådant som förorsakar andra sorg, även om det skulle ge er själva glädje. Gör för andra vad ni gör för er själva. Hjälp alltid, skada aldrig. Gör ingen illa och skada ingen; hys ingen ovilja mot någon. Även om folk skulle skada er eller förbanna er, sluta inte att älska dem. Det är vad Svami väntar sig av er. Det finns människor som inte tillber Svami. Några tillber, andra kritiserar. Jag förblir opåverkad av båda delarna. Jag bryr mig inte om någondera. Jag

förblir opåverkad; jag fortsätter älska alla. Var och en måste ta konsekvenserna av sina egna handlingar.

Om ni gör gott, får ni skörda goda resultat, och dåliga resultat om ni gör onda gärningar. Inse det och handla därefter. Min kärlek är densamma för alla; jag önskar att alla ska vara lyckliga.

Även om ni skulle hata mig, ska jag älska er; det är min natur; det är det som utmärker gudomligheten. Ni kanske tillber mig idag och klandrar mig imorgon eller vice versa. När man är drucken, talar man på ett visst sätt, när man är nykter på ett annat. Om ni är djupt berusade av världsliga begär, pendlar sinnet från den ena sidan till den andra. Men den som är fylld av sund och ren kärlek förblir densamme under alla omständigheter.

Ni kan glömma mig, men jag ska aldrig glömma er. Jag är alltid med er, i er, runt er och ovanför er. Människor som är i det gudomligas närhet är speciellt lyckligt lottade. Det är kulmen på förtjänster som uppnåtts under många liv. Det har inte kommit i detta liv. Alltså, slösa inte bort energi på att grubbla över det. Vad tycker Svami om? Jag tycker om allt vad ni företar er med rent hjärta. Jag begär bara ert hjärtas renhet. Med ett rent hjärta kan ni göra vilken sorts tjänande som helst. Ha fullkomlig tilltro till Svamis ord, lyd hans bud utan förbehåll. Jag leder er aldrig fel. Allt jag säger är för ert eget bästa; allt jag berättar, allt jag gör är för ert eget bästa, inte för mig. Jag gör inget arbete för mig själv, allt görs för er skull. Hys under inga omständigheter tanken att jag inte älskar er. Lyckligt lottade människor har tillfälle att göra heliga gärningar i nära kontakt med det gudomliga. De som inte får den möjligheten ska inte vara avundsjuka på andra, som får dessa möjligheter. Den värsta sjukdomen av alla är avundsjuka. Cancer kan botas, men mot avundsjuka finns ingen bot alls. Avundsjuka gör en människa till den grad deprimerad, att hon går under i processen.

Sai-organisationen

Medlemmar i Sai-organisationen måste utveckla vidsyn och inte ge plats åt av-

undsjuka, hat eller ego. Betrakta alla som bröder och systrar och upplev lyckan i att tjäna. Idag har ni beslutat er för att åstadkomma förändring i utbildningssystemet. Utbildning är väsentlig; den kan varken stjälas av tjuvar, brännas av eld eller minskas av att man delar den med andra. Utbildning växer alltid; dela denna eviga visdom med alla och envar. Omsätt i handling allt som ni har lärt er. Lär barnen goda värderingar. Av stor betydelse är att lära dem att inte studera för pengar, inflytande, vänskap eller fysisk styrka. Pengar finns här idag och är borta i morgon; de kommer och går. Vänner kan förvandlas till ovänner på en dag. Ni är starka idag men kan vara svaga i morgon. Men era dygder överger er aldrig. Utveckla god, stark karaktär som aldrig överger er och utveckla heliga dygder. Gå ut i samhället med ädla dygder och hjälp alla.

Vet ni varför ni har givits händer? Är det för att äta? Nej! Det är för att hjälpa andra. Vålgörenhet är händernas utsmyckning. Vet ni varför ni har givits hals och röst? Inte för att sjunga filmmusik, inte för att klandra och kritisera andra utan för att sjunga Guds namn. Det i sig själv är ett vackert halsband. Vet ni varför ni givits intelligens? Är det för att bli egoistisk? Nej! Det är för att fundera över metoder att meditera på gudomlighet och uppleva det gudomliga. Ni måste sysselsätta lemman och sinnen med heliga aktiviteter.

Delegater

Delegater från 180 länder har samlats här; de innehar alla höga poster. Om ni går den rätta vägen, kan ni forma tusentals människor. Om en funktionär skulle förlora sin själ, skulle många människor gå vilse. Var god, se gott och var ett gott exempel; då kommer alla att följa den vägen. Om ni skulle tala om för andra utan att själva tillämpa dessa begrepp, skulle det inte vara till någon nytta. Även om ni är oförmögna att göra allt, tillämpa åtminstone ett eller två begrepp. Det är tillräckligt. Jag begär inte att ni ska följa all undervisning.

Var idealiska medlemmar i Sathya Sai-organisationen och få till stånd rätt utveckling och förändra i grunden nationen själv. Begär inte att mitt namn ska hållas i ära. Jag begär inte att mitt namn ska hållas i ära. Jag behöver inget namn eller någon berömmelse. Om jag ville det, skulle hela världen vara vid mina fötter nu, men jag vill inte det. Jag vill bara hjälpa er att utveckla en känsla för tjänande och att hysa ädla tankar.

Goldstein sa att Svami alltid ger och inte tar något. Med undantag av en sak, ber jag inte om något annat. Det jag ber om är er kärlek. Jag ber inte om något annat. Vad ni än ber om, ska jag ge. Men jag vill ha en sak, KÄRLEK. Ge därför er kärlek och acceptera allt. Sträva efter en utveckling som åstadkommer förändring i utbildningssystemet. Medlemmar som tillhör organisationen bör diskutera

sinsemellan och göra vad de anser vara bra. De behöver inte vänta på order från centret. I själva verket skulle centren bli glada över att få höra om sådana initiativ. Vad annat kan ge mig mer glädje än nyheten att ni inte har några skiljaktigheter, någon avundsjuka eller konkurrens, och att ni uppträder som bröder och systrar mot varandra. Arbeta enligt Svamis ideal; det ger Svami glädje. Lyckan ligger i förening med Gud; det är sann lycka. Ni kan inte göra anspråk på lycka genom att uppleva världslig komfort.

Efter att ha lagt alla skiljaktigheter åt sidan, måste ni umgås med varandra och börja med tjänandeaktiviteter. Ni ska inte bildaseparata grupper. Inse att smärta tillfogad andra är smärta tillfogad mig. Om alla är eniga, blir jag mycket lycklig. Om ni möter någon som ni har hatat, hälsa kärleksfullt på honom. Ni måste uppträda med kärlek; det är verklig botgöring, verklig meditation, verkligt uppreparande av Herrens namn och verklig andlig övning.

Man bör ge och ta kärlek för kärlekens skull. Om ni fortsätter så, blir hela nationen lycklig. Vi kan uppleva den sortens glädje, som inte har upplevts under någon annan tid.

När ni tar emot andra, gör det helhjärtat. Låt det inte finnas någon disharmoni i era tankar, ord och gärningar. Tala mildt och "leende", det gör alla glada – ett glatt sinne, ett glatt ansikte, glatt tal och glatt arbete – borde vara er ledstjärna. Glöm skillnaderna mellan er och lev i nuet.

Detta närvarande är inte ett vanligt sådant, det är allestädes närvarande.

Utveckla enhet, det finns en oerhörd styrka i enhet. I enhet utvecklas inte bara ni utan också nationen har en chans att utvecklas. Bara kärlek åstadkommer enhet. På det sättet har ni debatterat och diskuterat under de senaste fyra dagarna. Håll allt hat borta, var lyckliga, åk hem lyckligt.

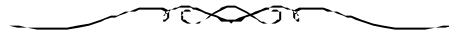
Det här är ett stort seminarium. Er kropp har kommit hit i likhet med en bil.

Alla muttrar, bultar, bromsar, fjädrar och säten är utslitna. När ni kommer tillbaka hem i grunden förändrade, kommer folk att lägga märke till förändringen hos er och försöka likna er. Kärleken driver mig att lära er allt detta, så att er kärlek ska utvecklas.

– **Sathya Sai Baba**

Ur tal 24 november 1998

Sathya Sai Newsletter, våren 99

Om ni måste orsaka någon en viss smärta för att utföra en god handling, bör även det betraktas som en hjälp. I alla sådana fall får det dock inte finnas minsta spår av egennyttan. All form av hjälp som ges med ett själviskt motiv bakom är ingen hjälp alls. Eftersom det gudomliga är helt fritt från egennyttan är allt Han gör fullständigt oklanderligt och enbart avsett för världens väl. Det är dåraktigt att ifrågasätta det riktiga i Guds handlingar. All Kraft är Hans. Han är skaparen, upprätthållaren och förstöraren. När Han beskyddar frågar ingen varför, men när Han inte beskyddar frågar man varför.

När Herren straffar frågar man: "Varför straffar Gud? Är det inte fel av Honom att göra så?" Sådana frågor bottenar i själviskhet och egennyttan. Gud är fullständigt fri från minsta drag av egennyttan. Att hänge sig åt dispyter över det gudomliga handlingar är ytterst dåraktigt.

– **Sathya Sai Baba**

Sathya Sai Speaks, vol. 21,
kap. 8, s. 62

ETT MÖTE MED DET GUDOMLIGA

Nyligen njöt hängivna i Delhi och Mumbai av enastående ögonblick av gudomlig sällhet som Bhagavan Baba överöste dem med vid sitt besök i de två storstäderna. Den framstående vetenskapsmannen och förre rektorn för Sri Sathya Sai Institutet för högre undervisning, professor G. Venkataraman, som följde med Bhagavan, ger en ögonvitnesskildring av dessa gudomliga besök.

Delhis fyra dagar av gudomlig extas.

I årtal har hängivna bett till Bhagavan att besöka deras städer. Till sist tycks bönerna ha gett resultat, eftersom Herren avlade korta besök i Delhi (efter sju år) och i Mumbai (efter fyra år).

Svami for från Bangalore till Delhi tidigt den 11:e mars. När bilkortegen rullade ut ur Brindavan sprang hundratal människor efter den en ganska lång

sträcka, något som påminde om vad som hände när Rama lämnade Ayodhya. Trots att det ännu var helt mörkt hade hängivna ställt sig längs vägen på många platser, bara för att få en kort glimt när Svamis bil passerade.

Svami avsåg att resa med ett privat, åttasitsigt jetplan. Planet stod uppställt inom ett speciellt område på Bangaloreflygfältet, och trots säkerhetsåtgärder hade över tvåhundra personer samlats där på plattan för att vinka av Svami. Då Svami steg ur bilen och gick längs den röda mattan mot planet, liknade det en vanlig morgondarshan, med folk som sträckte fram brev, vidrörde Svamis fötter och fick ta emot *vibhuti* från Svamis gudomliga händer! Många lyckades lämna brev till och med sedan Svami gått ombord på planet!

Planet lyfte kl 6.38 och landade i Delhi kl 9.16. Strax innan landningen mottogs ett meddelande som sade att Delhis flygledare ivrigt väntade Bhagavan

och skulle ta emot honom på plattan. När planet stannat och dörren öppnades, tappade flygledarna all behärskning och rusade helt enkelt mot dörren. Svami stod där leende och vinkade men kunde inte komma ut! Efter att ha delat ut materialiserad Vibhuti i riklig mängd lyckades Svami ta sig ut, passera flygplatspersonalen och gå mot den stora skaran av prominenta personer som väntade på att mer formellt hälsa välkommen.

I Delhi bodde Svami i Kulwant Rais residens. När bilkortegen banade sig väg till Rai-residenset, vinkade barn utmed vägen med flaggor och jublade högt. Plakat, banderoller och blomsterbågar utmed vägen gav tydliga bevis på den iver med vilken huvudstaden väntade på Bhagavans ankomst. Vid residenset genomfördes en välkomstceremoni med recitation ur vedaskrifterna, musik, orkester och danser framförda av barn.

Välplanerade och omsorgsfulla arrangemang hade skapats inför Svamis besök och mer än tio tusen Seva Dal-volontärer hade tillkallats, med uppgift att tjäna. Seva Dal-arbetarna tog hand om allting, från trafikdirigering till att hålla ordning på folkmassan. Poliserna märktes knappt och tidningarna var förvånade över att civila volontärer ensamma kunde lyckas med en sådan herkulesuppgift; det är ett talande bevis för hur hängivenhet och kärleken till Svami kan utveckla samarbetsvilja både hos publiken i allmänhet och de hängivna.

Darshan ägde rum på tre olika platser:

vid Rai-residenset, vid Rai-skolan (omkring 2 km från residenset) och på den stora Jawaharlal Nehru stadion (omkring 2 km från Rai-skolan). På vardera platsen gav Bhagavan darshan två gånger varje dag. Rai-residensets gräsmattor kunde ge plats åt omkring två tusen personer, och naturligtvis krävdes passersedel för tillträde. Svami brukade komma ut vid 7.30-tiden på morgonen, men folk brukade börja samlas redan kl 5, fastän det var kyligt och fuktigt. Och de som kom var prominenta personer – domare, högre ämbetsmän, pampar osv! Efter darshan vid Rai-residenset brukade Svami åka till Rai-skolan, där en särskild *pandal* hade rests. Utan att förneka det faktum att denna *pandals* kapacitet var minst två gånger så stor som den i Sai Kulwant Hall i Prasanthi Nilayam, var det åter igen bara pass som gav tillträde; och ändå var Pandalen alltid fullsatt. Efter besöket på skolan brukade Svami åka till Nehrustadion, där alla kunde få plats. En golfbil hade anskaffats för Svami att åka runt i, men den barmhärtige Herren valde i stället att gå omkring bland de hängivna så att han kunde ta emot brev från dem och att de också kunde få darshan på nära håll. På varje plats brukade hängivna sjunga lovsånger när Svami kom. När han åkte därifrån brukade den sedvanliga *aratin* utföras.

Darshans utgjorde bara en del av Svamis dagliga rutin. Där emellan måste han gång på gång genomkorsa den vidsträckta staden för att besöka åtskilliga

hängivnas hem. Dessutom förekom många formella ceremonier, vid vilka ett tal förväntades. Vid Rai-residenset blev knappast heller någon vila, eftersom ett varierande antal prominenta personer brukade vänta på en intervju hela tiden! Det var förvånande att se alla dessa vanligen oåtkomliga och bevakade dignitärer vänta på Bhagavan likt patienter i en konsulterande läkares väntrum! Inte under någon av dagarna kunde Svami dra sig tillbaka före kl 22.30.

Den första större offentliga tilldragelsen under Delhibesöket var invigningen av Sri Sathya Sai internationella center, vars konstruktion har blivit möjlig tack vare Kulwant Rais frikostighet (vilket också gäller Sai Kulwant Hall). Centret är beläget på en central plats i staden, knappt ett stenkast från Shirdi Sai-templet. När Svami anlände pågick en *yajna*. Svami mottog *poornahuti* och avtäckte sedan invigningstavlan. Därefter började det hållas tal. Den förnämsta gästen var premiärministern, som höll ett kort men kraftfullt tal. Sedan premiärministern, Atal Behari Vajpayee, åberopade sin mångåriga kontakt med Svami sade han att landet nu befann sig i en orolig tid och att alla, inklusive han själv, i högsta grad behövde Svamis råd. Han hoppades därför att Svami skulle komma ofta till Delhi, minst en gång per år!

Svamis tal var jordnära och kretsade till stor del runt landets problem. Bhagavan sjöng ut och klandrade öppet politikerna för dagens svåra situation. Lan-

det var välförsett med allt man kunde begära. Det hade ett ärorikt förflutet. Det var helgons, vise mäns, profeters och också avatarers land. Där fanns sanning i luften, rätt handlande i jorden och kärlek i vattnen i detta land. Och ändå var allt i dag slaget i spillror. Folk hade offrat mycket för att uppnå frihet. Men vad hade åstadkommit under de femtio år som gått sedan landet blivit självständigt? Brott, mordbrand, mord, kapning och terrorism hade ökat hejdlöst. Folk levde i skräck. Allt detta därför att de makthavande blivit själviska och ytterligt giriga. Det visades ingen omsorg alls om varken landet eller gemene man.

Svami kritiserade inte enbart utan förklarade också i detalj vad som måste göras för att komma till rätta med problemen. Enighet var det primära för stunden, och alla, inklusive politiska partier, måste vinnlägga sig om att låta landets välfärd gå före partipolitik och rivalitet mellan partier. Själviskhet måste helt undvikas. Allt detta skulle vara möjligt om vi återvände till vårt ursprung, nämligen den indiska kulturen.

På kvällen framfördes ett kulturellt program i det internationella centrets hörsal. Det föregicks av en formell ceremoni då vicepresidenten, Krishna Kant, och ministern för utvecklandet av mänskliga resurser, Murali Manohar Joshi, talade. Bhagavan, som talade därefter, utvecklade närmare vad han exakt menade med indisk kultur. Det var inte ett lands eller en religions utan hela mänsklighe-

tens kultur. Den var fast förankrad i insikten om mänsklighetens broderskap och Guds faderskap. Dess grund var sanning, rätt handlande, frid, kärlek och ickevåld. Det unika i indisk kultur hade insetts t.o.m. av flera inkräktare allt sedan Alexanders tid. I det dagliga livet uttrycktes sanning, rätt handlande och kärlek i uppoffring och medkänsla.

Svami besökte också Sri Sathya Sai Vidya Vihar, en flickskola som till stor del valt Primary School i Prasanthi Nilayam till förebild. Den kärlek som barnen hälsade Bhagavan med, programmet de presenterade och Svamis älskvärda gensvar påminde starkt om Puttaparthi.

Strax innan Svami steg ombord på planet till Mumbai talade han till en jättelik samling människor i den väldiga Nehrustadion, skådeplatsen för många historiska idrottsevenemang. Denna gång andades stadion en rent andlig atmosfär. Man kunde tydligt märka frånvaron av alla kommersiella plank som normalt markerar gränsen. I deras ställe kunde man se enorma banderoller som offentliggjorde olika delar av Bhagavans undervisning.

På eftermiddagen den 14:e avreste Svami till Mumbai. När Delhibesöket närmade sig slutet, blev det uppenbart att de hängivna var fyllda av sorg; fyra dagar hade bara runnit iväg. Svami tänkte lämna Rai-residenset vid tolvtiden, men folkmassan började samlas utanför på gatan kl 4! De samlades längs hela vägen ända

bort till flygplatsen, och denna gång uttryckte blomsterbågarna: "Tack för besöket. Kom tillbaka snart, snälla Svami."

Mumbai överhopas av gudomlig nåd

Planet lyfte kl 13 och nådde Mumbai kl. 14.40. Vid ankomsten åkte Svami raka vägen till Dharmakshetra med en imponerande motorcykeleskort som Seva Dal-gruppen arrangerat. En enorm folkmassa väntade ivrigt på Bhagavans ankomst och fyllde varje tum av tillgängligt utrymme. Många kunde inte komma in, och det gällde också celebriteter som Sunil Gavaskar (som lyckades komma in i ett närliggande hus och såg händelserna på kabel-TV, som direktsände alla arrangemang). Nästan omedelbart efter ankomsten gavs darshan, följt av tal.

Rutinerna i Mumbai skiljde sig något från Delhis. Dagen började alltid med Nagarsankirtan. Det var högst hjärtvärmande att se tusentals människor komma från avlägsna förorter för att delta i processionen och börja dagen med kärlek. De sjungande grupperna kom som olika floder till Dharmakshetra där vår Ocean av Medlidande gav darshan. Det var praktfullt att se Svami stå där högt uppe och hängivna sjunga till hans ära på gatan nedanför.

Darshan ägde alltid rum i Dharmakshetra med ett undantag, och det var

den darshan han gav i Goregaon en kväll. Mötesplatsen var en exercisplats och en stor folkmassa på över tjugotusen människor från norra Mumbai kunde få darshan bekvämt utan att behöva resa hela vägen till Dharmakshetra.

I Mumbai höll Svami fyra tal, av vilka två är särskilt minnesvärda. På kvällen den 15:e mars hade ett offentligt möte arrangerats på fotbollsplanen vid Cooperage i södra Mumbai. Planen, skådeplatsen för många intensiva tävlingar, var nu omvandlad till ett andligt centrum. Planen var fullpackad med högutbildade, affärsmän och chefer. De församlade representerade uppenbarligen Mumbais elit. De som inte kunde få tillträde väntade utanför, och balkongerna på alla höghusen i närheten var fyllda av folk. Programmet direktsändes inte bara via kabel-TV utan också via en kommersiell TV-kanal. Mötet var något av ett offentligt mottagande av Bhagavan, men de som höll tal före honom sökte tillflykt snarare än gratulerade! De beklagade alla lika mycket förfallet av moraliska värden och den våldsamma ökningen av brottslighet och korrupktion. De klagade över utpressning, kidnappning och våld, och vädjade desperat till Baba att rädda staden som nu hade blivit Indiens brottshuvudstad i stället för att vara handelns huvudsäte.

Det var sedan Svamis tur, och hans tal var ett av de mest kraftfulla som hållits under senare år. Bhagavan tillrättavisade skarpt Mumbais rika och förklarade att

de ensamma bar ansvaret för allt det onda de klagade över i dag. De var alla fullt upptagna med att samla rikedomar och leva i lyx i skyskrapor medan de som bidrog till deras rikedom levde i eländig fattigdom i talrika slumområden spridda runt om i staden. Om de ville att saker och ting skulle förändras, måste de omedelbart ändra sin livsstil. De måste bli barmhärtiga och börja ägna sig åt sociala aktiviteter som gynnade de fattiga. De måste bygga skolor, apotek och sjukhus. Av detta hade åhörarna förväntat sig föga! De kom för att få sympati men fick i stället tillrättavisning.

Svami talade klart och tydligt om för dem att endast dharma kunde beskydda dem och att den främsta plikten som föreskrivs av dharma är uppoffring. Folk måste söka i sina hjärtan, finna den dolda gudomligheten och, med den styrka den ger dem, vara beredda att tjäna mänskligheten. Älska alla och tjäna alla, förkunnade han kraftfullt. Mumbais elit hade aldrig hört något sådant, och när de återhämtat sig från chocken jublade alla högt sitt bifall. Pressen hyllade Svamis tal och skrev: "Sai Baba dundrade!" Budskapet hade tydligen haft verkan, ty följande dag mottog Svami några brev från industrimän med ett löfte att adoptera en eller två byar. Dessutom dök Maharashtras hälsominister upp i Dharmakshetra med en hälsoplan för de fattiga och vädjade om samarbete med Svamis Super Speciality Hospital.

Ett annat minnesvärt tal var det som

Svami höll i Dharmakshetra inför en blandad publik bestående av Bal Vikas-elever (mest barn från slummen), aktiva medlemmar i tjänandeorganisationen och en del föräldrar, också de mest boende i slummen. I motsats till Delhis och Mumbais elit, som kom till Bhagavan till stor del på grund av fruktan och osäkerhet, hade dessa människor inget att frukta. De levde efter Svamis undervisning och utförde Hans arbete. Därför åtnjöt de redan Herrens beskydd. Där fanns ett stort antal kvinnor bland publiken; inte förvånande eftersom det är de som utför det mesta av Bal Vikas-arbetet. Deras närvaro och entusiasm ledde till att Svami berömde kvinnorna så mycket att många började undra om det var "kvinnornas dag"!

Programmet för den 16:e var verkligen mycket hektiskt. På kvällen, efter Goregaon-darshan, for Svami till det avlägsna Borivili till en hängivens hem, där han gick upp till fjärde våningen – ingen hiss! På sin väg tillbaka stannade han nära Borivilis nationalpark, där två tusen hängivna hade samlats för att sjunga

lovsånger. Klockan var över 21, och dessa människor visste inte om Svami skulle stanna till där. Allt de visste var att Bhagavans bil skulle passera. Den alltid lika barmhärtige Herren stannade, steg ur, gick runt, samlade in brev och mottog till slut Arati. Tillbaka till Dharmakshetra, där ett kulturellt program väntade. När dettaslutade var klockan 23.15.

Svami återvände till Bangalore den 17:e och nådde Brindavan omkring 12.30. Alla trodde att kvällsdarshan skulle bli försenad, men nej, det blev den inte. Svami kom ut punktligt, och än viktigare, mycket ovanligt för eftermiddagsdarshan i Brindavan, gick runt och tog emot brev innan han gick till sin stol och satte sig för att lyssna på lovsången. Han syntes fräsch som en ros i blom och inte som en som just återvänt efter en hektisk resa. Det är vår kärleksfulla Gud, som alltid visar mer omsorg om sina hängivna än om sig själv.

*Sanathana Sarathi, april 99,
s. 106–110*

Herrens vägar är outgrundliga. I allt Han gör är Han ett föredöme för världen. Ingen av Herrens handlingar är utan mening, fastän syftet kanske inte alltid är uppenbart. När Herren tar mänsklig gestalt, gör närheten till Honom att den fulla innebörden av Hans ord eller handlingar döljs.

– **Sathya Sai Baba**
Sathya Sai Speaks, vol. 21,
kap. 8, s. 54

ETT FLÖDE AV FRID

Ur boken Prasanthi Vahini

Genom fred i världen kan även den enskilda människan utveckla inre frid. När händerna för mat till munnen och hon tuggar och sväljer den, sprids näringen till varenda del av kroppen och när händerna arbetar för fred och tungan ber om fred sprids på samma sätt freden till alla delar av världen, som inte är något annat än Herrens kropp. Förutsättningen för verklig inre frid är att hela världen upplever frid.

Många känner inte till innebörden i påståendet: "Kroppen är ett tempel". Varför restes templet? Jo, för Herren som dyrkas i det. Om Herren inte är där kan kroppen inte kallas för ett tempel. Men allt människan gör nu strider mot detta enkla faktum. Nu för tiden dyrkar man templet och glömmer att templet inte är Gud. Ett tempel tas om hand, hålls rent och smyckas för den inneboende Guds skull. Det är ett medel att förverkliga Honom, men inget annat. Så bör man

också förhålla sig till kroppen, som är Herrens tempel. Människan glömmer hur viktigt det är att tro på Atman och den sällhet Atman ger, de glömmer att dyrka och vara hängivna Atman och tror nu i stället på kroppen och kroppens sällhet; de smyckar och dyrkar kroppen. Kroppen är trots allt förgänglig. Men med hjälp av templet kan människan se Herren. Det är genom kroppen som den inneboende Atman kan förverkligas. Detta är människans främsta uppgift och utifrån den insikten bör ni alltid försöka värna om kroppen och vara rädda om den. Försumma inte den inneboende Herren och klamra er inte fast vid den överkliga, tillfälliga, yttre byggnaden. Naturligtvis ska ni heller inte göra något som kan förstöra templet, utan ni ska ta väl hand om det. Men glöm inte att det som ger kroppen dess värde och mening är den inneboende Atman.

Likadant är det med världsfred och

människans inre frid. Templet är världsfreden och den inneboende Herren är människans inre frid. Fred i världen bidrar till människors inre frid. Världen är Herrens boning, det ska ni vara övertygade om. Han rör sig i denna boning, i dess många salar. Gud kan tillbedjas på ett riktigt sätt bara om templet är rent och obefläckat. Ägna er därför åt att uppnå både fred i världen och frid inom er själva. Försumma inte Herren, som har sin boning i världen. Utan Honom är världen ett mausoleum, inte ett tempel – livlöshet, inte gudomlighet. Att alltid minnas Honom är glädje och en seger.

Fred i världen är själva livsluften för alla varelser, så bemöda er alltid om att uppnå den. Herren kan bara vinnas när det heliga fosterlandet är genomsyrat av frid. När det skapade – världen – sammansmälter med skaparen – Gud – kallas det *moksha*, befrielse. Därför måste de som söker efter befrielse längta efter fred och kärlek i världen lika mycket som de längtar efter Guds kärlek och nåd. Utan både världens och Guds nåd kan människan inte kuva sinnenas starka och gäckande falskhet, det vill säga hon kan inte neutralisera sinnet, inte stilla sinnets oro.

Därför måste vars och ens främsta plikt vara att uppnå frid.

Många hävdar att självrespekt är det samma som frid. Men de förväxlar självrespekt med den respekt man visar kroppen eller sin samhällsställning. Detta är respekt för personen, inte respekt för Självet eller Atman. Men endast den respekt man visar den inneboende Herren, Atman, är verklig självrespekt. Sanning är Atma; ren kärlek är Atma; Herren är Atma; osjälviskt tjänande är Atma. Respekt för dessa kvaliteter, liksom naturligtvis också frid,

”Även om sanningen är innesluten i den allra djupaste okunnighet strålar den ändå klart. Hur mycket ni än stänger in den i mörker kan dess strålgans aldrig förminska. Sanningen kan aldrig dö – osanningen aldrig leva.”

är verklig självrespekt, men inte något annat. Verklig självrespekt är att alltid vara medveten om den evigt barmhärtige Herren, sanningens personifiering, vars själva väsen är kärlek. För att nå fram till den måste man inse hur meningslös den respekt är, som världen har för rikedom och status och inte bry sig om beröm och klander, hän eller smicker, utan i stället ägna sig åt andliga övningar i full tillit till sanningen och Herren. Detta är verklig frid, ren frid, evig frid.

Det finns inget högre än Herren. Ingenting som Han har förkroppsligat är högre än sanningen, inget av allt skönt Han skapat är högre än friden, nej, inte i någon av alla de fjorton världarna eller i hela skapelsen, vare sig nu, förr eller i hela evigheten. Detta är sanningen och jag upprepar den. Även om sanningen är

innesluten i den allra djupaste okunnighet strålar den ändå klart. Hur mycket ni än stänger in den i mörker kan dess strålgans aldrig förminska. Sanningen kan aldrig dö – osanning kan aldrig leva. Ni måste alla vara fast förankrade i denna övertygelse.

Finns det någonting om vilket människan kan säga: ”Det här är beständigt”? Hur kan hon över huvud taget tro att någonting är beständigt, när hon ända från födseln ser att allting omkring henne förändras, att hennes erfarenheter i sig genomgår olika förändringar och att miljön i vilken hon växer upp ständigt förändras. När hon växer upp i en omgivning som inte är beständig, hur kan det då komma sig att hon tror det? Beaktar man allt detta, kan man lugnt påstå, att det här är en överklig värld. För om den är verklig, hur kan den då förändras? Allt som förändras är överkligt; bara det verkliga är oföränderligt, stabilt, beständigt. Det är bara Atman som är oföränderlig, stabil och beständig, det är bara den som är verklig, bara den som är beständig. Atman är Herrens gestalt, den är Herrens kraft.

Endast människan har förmågan, förutsättningarna att förverkliga och för tjäna denna universella kraft och energi. Det är verkligen tragiskt att människan inte ens efter att ha blivit född till människa inser denna eviga verklighet, eller ens försöker förstå den. När hon inte tar den här chansen, när ska hon då ta den?

Ja, hon bryr sig inte ens om varför hon

över huvud taget föddes! Kom hon bara för att leva som alla de andra djuren, fåglarna och insekterna...för att äta, ströva omkring, sova och söka njutning? Om svaret är ”nej”, varför föddes hon då? Är människan ett djur som alla andra? Hon besitter tre förmågor som djuren inte har – förmågan till logiskt tänkande, förmågan att avstå och förmågan att skilja mellan rätt och fel. Dessa förmågor är unika för människan. Men till vilken nytta är de om hon inte använder dem? Använder hon de här förmågorna kan hon med rätta kallas ”människa”, annars är benämningen ”djur” mer passande.

Människan ska använda de tre ovan nämnda förmågorna inte bara i världsliga frågor, utan också när hon utforskar den yttersta sanningen. Om hon urskiljer, avstår och utforskar genom livets alla skeden, både glädje och sorg, måste hon till slut konstatera att allting är överkligt, att ingenting av detta har sitt ursprung i sanningen. När hon verkligen inser det kommer hon otvivelaktigt att välja religionen och den andliga disciplinen och börja det sökande som leder henne till sanningen. Det är människans främsta uppgift.

Om bara alla frågade sig: ”Vem är jag? Varifrån kommer jag? Var är jag? Hur länge ska jag vara här?”, skulle sanningen lätt uppenbaras. Att ställa dessa frågor är ett tecken på urskillning. När man med urskillningens hjälp blir övertygad om att världen är obeständig, upphör auto-

matiskt alla bindningar och det blir naturligt att avstå.

”Har det verkligen något värde att vara bunden till denna överkliga värld?”, frågar man sig. ”Den är falsk, vilseledande”, säger man sig. I stället vänder man sig till det gudomliga, vilket är det rätta beslutet.

Med hjälp av urskillning och avsägelse kan människan verkligen lära känna sig själv. Utan dessa förmågor kan hon inte det. Det är bara människan som har välsignats med dem. Herren har givit henne dem, för att användas i just detta syfte. Därför är människan sannerligen lyckligt lottad. Men tyvärr har hon glömt syftet med sitt liv. Hon bryr sig inte om att fråga sig varifrån hon kommer eller var hon är, hon riktar sin uppmärksamhet mot nöjen och detta livets goda och ödslar bort all sin kraft. Det är verkligen en tragedi! Om människan inte söker Gud i den här mycket gynnsamma mänskliga inkarnationen, när ska hon då lyckas göra det?

*”Om du slösar bort dagen så,
kommer morgondagen
att hjälpa dig då?”*

Om man först lär känna sin sanna natur, förstår man lätt allt annat. Efter det kommer man att veta var man är, vart man är på väg, hur länge man existerar och så vidare.

De här fyra frågorna hänger ihop. Finner man svaret på en, kan man få svar på alla de andra, men man kan inte

förbise någon av dem. Tänk er till exempel att ni skriver ett brev till någon. Vem får brevet om ni lägger det i ett kuvert utan adressat eller avsändare och postar det? Det delas inte ut till någon. Återsänds det till er? Nej, brevet kommer att hamna på villovägar. Skriver ni däremot adressat och avsändare på kuvertet vet ni när det kommer fram till adressaten. Och vad gör ni med ert brev, ert liv? Vem adresserar ni det till? Var skriver ni det? När kommer det fram? Vem ska det komma fram till? Om ni struntar i allt detta och inte ens bryr er om tiden och bara oroar er, hur kan ni då hoppas på att någonsin få uppleva verkligheten?

Först måste ni kunna hela er egen adress. Vem är ni? Atman. Varifrån kom ni? Från Atman. Vart är ni på väg? Till Atman. Hur länge ska ni vara här? Tills ni sammansmälter med Atman. Var är ni nu? I det överkliga, det ständigt föränderliga. I vilken form? Som materia. Vad ägnar ni er åt? Åt flyktiga sysslor. Vad bör ni därför göra hädanefter? Ge upp dessa tre sätt att leva och försök er på de andra tre – att gå in i det eviga, att ägna er åt uppgifter som tjänar det eviga och att njuta av Atmans sällhet. Det måste vara den individuella själens främsta strävan, dess oavbrutna målsättning, livets största äventyr. Alla andra strävanden är banala och dumma, de glänsar till ett ögonblick och försvinner sedan. Ni kommer att inse denna sanning om ni bara vänder dem ryggen och i stället blir visa iakttagare.

Det finns en liten historia som belyser detta. Det var en gång en kung som hade överlåtit hela ansvaret för riket på sin riksmarskalk, och han levde ett bekymmerslöst liv. Han oroade sig aldrig för någonting, vare sig stort eller smått. Han hade en personlig tjänare som alltid fanns vid hans sida, mer eller mindre som livvakt. Tjänaren var väldigt klok, han gjorde aldrig någonting utan djup eftertanke. Han frågade sig alltid ”hur? vart? och varför?”. Kungen tyckte att all denna försiktighet var löjlig och han gav sin tjänare öknamnet ”Narrarnas kronjuvel”. Kungen gick så långt att han till och med lät ingravera öknamnet på en guldplatta som han tvingade tjänaren att ha på sin panna, så att alla kunde se det!

Många lät sig luras av detta och trodde att tjänaren var narr vid hovet och tog honom inte på allvar.

Under tiden blev kungen sjuk och sängliggande. Man sökte igenom hela riket efter en läkare som kunde bota honom. Budbärare for till rikets alla hörn på jakt efter mediciner och läkare. Flera hundra människor hölls sysselsatta runt den kungliga patienten, men alla ansträngningar misslyckades och sjukdomen förvärrades för varje dag som gick. Kungen låg för döden och förstod att slutet var nära och ordnade därför hastigt upp några saker, talade med alla

dem han ville träffa, och försjönk därefter i sorg. Han hade ingen tanke på Gud eller någon annan beskyddande kraft. Då han var fruktansvärt rädd för döden kunde han inte tänka på någonting annat.

En dag kallade kungen till sig Narrarnas Kronjuvel och viskade svagt i hans öra: ”Jag går snart bort, min vän!”. Då sade narren rakt på sak: ”Vad? Du är så svag att du inte kan gå, jag ska beställa en bärstol åt dig, var snäll och vänta tills den är klar.” ”Ingen bärstol kan ta mig dit jag ska”, sade kungen. ”Då beställer jag en vagn”, bönföll narren. ”Inte heller en vagn

”Först måste ni kunna hela er egen adress. Vem är ni? Atman. Varifrån kom ni? Från Atman. Vart är ni på väg? Till Atman. Hur länge ska ni vara här? Tills ni sammansmälter med Atman.”

är till någon nytta”, svarade kungen. ”Ja, då är det bara till häst du kan göra resan”, jämrade sig tjänaren, som var angelägen att hjälpa sin herre och bespara honom resans umbäranden. Kungen

sade att inte ens hästen kunde ta honom dit han skulle. Tjänaren blev fullständigt rådvill. Så fick han plötsligt en idé och sade: ”Kom nu, herre, jag ska bära dig dit.” Kungen blev ledsen och svarade: ”Käre vän, dit jag ska kan man bara gå ensam, när ens tid är inne. Ingen kan följa med.” Tjänaren blev mycket fundersam. Han frågade kungen: ”Visst är det konstigt? Du säger att man inte kan ta sig dit vare sig i bärstol, i vagn, eller ens till häst och du säger att ingen kan följa med dig! Men du kan väl åtminstone tala om var den här platsen finns någonstans?”

Kungen svarade: "Jag vet inte."

Tjänaren tog omedelbart av sig guldplattan där titeln "Narrarnas Kronjuvel" var ingraverad och knöt den runt kungens panna, och sade: "Du vet så mycket om den där platsen herre, till och med vilka färdmedel man inte kan fara dit med, men du vet inte var den ligger, och ändå ska du snart dit. Du förtjänar den här titeln mycket bättre än jag." Kungen överväldigades av skam. "Ack," sade han till sig själv, "jag har slösat bort mitt liv med att äta, sova och roa mig, utan att någonsin fråga mig vem jag är, varifrån jag kommer, vad det är jag håller på med, vart jag är på väg och varför jag kom. Den dyrbara tid som gavs mig är snart slut. Nu har jag inte längre tid att söka svaren på alla dessa frågor. Döden knackar på min dörr; barnen har redan börjat gråta; mina undersåtar är mycket bekymrade. Hur skulle jag under rådande omständigheter kunna fördjupa mig i de här frågorna? Kan en tanke som jag tidigare aldrig har brytt mig om plötsligt bli aktuell nu i min sista stund? Det är omöjligt. Ja, jag förtjänar verkligen titeln "Narrarnas Kronjuvel" mer än någon annan för att jag slösade bort mitt liv på oväsentligheter, utan någon tanke på verkligheten." Kungen lät kungöra att det bästa sättet att lära känna sanningen är att utforska den och att denna utforskning måste fokuseras på att skilja det

sanna från det osanna och det eviga från det förgängliga. Han förkunnade också att människor måste dra slutsatsen att Gud är det enda sanna och eviga, och att de genom sina egna självständiga utforskningar inte bara skulle förstå Guds väsen intellektuellt utan också få Guds nåd genom att leva ett rättfärdigt liv. Efter att han undervisat sina undersåtar på detta sätt drog kungen sitt sista andetag.

Se hur kungen, förblindad av världslig makt och nöjen, riktade sin uppmärksamhet mot världen, bort från Gud, och slutade sina dagar i ångest.

Alla sökare måste ovillkorligen börja utforska de viktiga frågorna. Endast därigenom gror och växer insikten om att den skapade världen och all kunskap som är förbunden med den är överklig; först då ges allt detta ett relativt värde i stället för ett absolut. Naturligtvis måste människan studera och lära sig att leva i den här världen med dess dagliga rutiner, men det får inte förväxlas med den högsta kunskapen, den oföränderliga eviga sanningen. Gör man det misstaget orsakar det ett upprört sinne och upprördhet orsakar oro och ångest, som i sin tur omintetgör friden.

– **Sathya Sai Baba**
Prashanti Vahini, s. 41–51

LITE KUNSKAP ÄR FARLIGT

Detta är en historia som Baba berättade när han var i Kodaikanal.

Det var en gång två bröder. De hade gjort en överenskommelse som innebar att den yngre brodern skulle arbeta på gården och den äldre brodern i staden, och efter sex månader skulle de byta.

Efter sex månader anlände den yngre brodern till den äldre broderns firma och väntade på att han skulle packa sina saker och resa till gården. Men den äldre brodern sa: "Det har tagit tid för mig att bygga upp mitt företag i staden och mänskliga relationer är mycket viktiga för att kunna göra affärer. Därför föreslår jag att du under tre veckor iakttar hur jag sköter mitt företag, sen ska jag åka till gården."

Den yngre brodern sa: "Det ingår inte i vår överenskommelse, var snäll och packa ihop dina saker och res iväg. Mänskliga relationer är också nödvändiga med arbetarna på gården." Senare

gick han motvilligt med på att observera brodern under en veckas tid.

Nästa dag kom den första kunden in och denne brast i gråt. Den äldre brodern gick fram till honom, lade armen runt honom och frågade vad som hade hänt. Kunden sa: "Min farmor har dött". För att lugna honom sa den äldre brodern: "Din farmor var min farmor och allas farmor i hela staden. Så din förlust är min förlust och därför allas förlust i staden."

Kunden blev glad vid tanken på att hans farmor var en högt respekterad dam och han kände sig mycket lugnad. Under tiden skrev den yngre brodern ned allt, till och med varje ord som hans broder hade sagt.

Nästa dag kom en annan kund och i samma ögonblick han kom in på kontoret började han gråta. Den äldre brodern

gick fram och lade armen runt honom och frågade: "Hur är det fatt?" Kunden sa: "Min morbror har dött." Den äldre brodern lugnade honom genom att säga: "Din morbror var min morbror och allas morbror här i staden. Så din förlust är min förlust och allas förlust." Kunden kände sig glad vid tanken på att hans morbror var älskad av alla i staden. Den yngre brodern skrev ner allt som både kunden och brodern sagt och han sa till sin bror: "Nu räcker det med dina mänskliga relationer, gården försummas, packa dina saker och res, jag klarar det här." Mycket motvilligt reste den äldre brodern.

Nästa morgon väntade den yngre brodern på den första kunden och under tiden lärde han sig alla ord utantill som hans broder hade sagt och han önskade få tillämpa dem på en kund. Så kom en kund in på företaget och brast i gråt. Den yngre brodern tittade hastigt på sina anteckningar, omfamnade kunden och frågade honom: "Vad är det som har hänt?" Han sa: "Min fru har dött." Den yngre brodern tittade på sina anteckningar och sa: "Din fru var min fru och alla andras fru i den här staden, så din förlust är min förlust och alla andras förlust."

Sai Humour, s. 88–90.

GLIMTAR FRÅN PUTTAPARTHI

Gud tar mänsklig gestalt för att rädda rättfärdigheten

Man behagar Herren mest genom rättfärdighet. Ty för att rädda rättfärdigheten och återge den dess forna renhet och klarhet, tar Han i sin nåd mänsklig gestalt och går bland människorna som om Han vore en av dem! Så om du längtar efter Guds nåd, låt rättfärdigheten bli det som inspirerar varje tanke, ord och handling.

Låt vetskapen om att alla inrymmer det gudomliga fylla dig med kärlek, tolerans, medkänsla och vördnad. Genom arbete fyllt med medvetenhet om det gudomliga i alla och genom tillbedjan förvärvar du visdom, då du erfar det gudomliga som fyller allt detta.

Arbete, tillbedjan, visdom – omogen frukt, mogen frukt, saftfylld frukt. Det är ordningsföljden i varje individs andliga utveckling. Då frukten är full av sötma, faller den. Det är fulländningen.

– **Sathya Sai Baba**
Enhet är Gud, kap 1.10

Vikten av inre transformation

När Indulal Shah, ordförande i världsorganisationen, höll sitt invigningstal i november 1998 vid den första världskonferensen för nationella koordinatörer och centerledare utanför Indien betoade han att Baba lägger vikten på den inre transformationen av de hängivna och inte på vad de till synes har åstadkommit utåt. Därför kan man ofta se att Baba gläds åt en person som på det yttre planet kanske inte har gjort något särskilt märkvärdigt och ignorerar en annan person som tillsynes har gjort något stort sett med mänskliga ögon. Skillnaden är att den första personen har transformerats (förändrats) medan den andra

inte har genomgått någon inre transformation, utan enbart utfört en del yttre arbetsuppgifter.

Intervjuer

Under hösten-98 och våren-99 fick de svenska grupperna ett flertal intervjuer. På några intervjuer skojade Baba friskt medan han vid andra intervjuer kunde verka sträng och bestämd, åtminstone i början. Han var mycket noga med att män och kvinnor ska sitta åtskilda och att ens klädsel bör vara ren och snygg. Baba materialiserade mest ringar och klockor, men också halskedjor och vid något tillfälle en enorm diamantring.

Ofta förändrade han ringarna genom att blåsa på dem. Vibhuti (aska) materialiserade han till kvinnorna. Vid intervjuerna kunde man känna den underbara och starka kärleksenergi som Baba utstrålar. Här kommer några axplock av allmänt intresse från olika intervjuer med Sai Baba.

V: Kommer det att bli bättre i Sverige. Hur kan vi förändras?

Baba: Om du förändras – kommer allting att förändras! Människan är mycket, mycket viktig! Människan har det högsta värdet därför att det är hon som ger allting annat ett värde. Guld har ett värde därför att människan ger det ett värde. Marken har ett värde på grund av människan. Så människan har det högsta värdet!

Baba: Vegetarisk mat är mycket viktig. Animalisk mat ger djuriska känslor. Vad är det som skiljer människan från djuren?

Baba: Kärlek, medkänsla, sanning och urskilningsförmåga.

R: Har vi en fri vilja?

Baba: Endast mycket begränsad, mycket litet. Begränsad till kropp och sinne. Gud är inte begränsad. Gud har total fri vilja.

Dina tankar kommer och går och du kan inte kontrollera dem. Kroppen förändras också, så var finns den fria viljan?

Baba: Ni undrar varför jag gör detta (Baba skriver i luften och lyfter handen). Jag går bort och kommer tillbaka. Jag talar med andra dimensioner och andra varelser.

Baba: Jag talar, äter etc. Detta är världsligt, men jag är bortom världen. Jag är en manifestation av ren gudomlighet.

Baba: Gud finns här (Baba pekar på sig själv). Skilda kroppar – Gud finns överallt liksom luft finns överallt. Det är som en ballong, det finns luft inuti och luft utanför. Ballongen expanderar genom kärlek, kärlek, kärlek och när den brister är det förenig ("merging", luften i ballongen förenas med luften utanför).

M: Vad är syftet med Guds existens.

Baba: Kärlek (to love).

M: Vad är meningen med Guds lek?

Baba (bestämd): Det är ingen lek! Barn leker. Du har förstätt det fel. Det är plikt, inte lek. Det är Guds plikt (duty).

M: På vilket sätt är det bäst att upprepa Guds namn, högt eller tyst?

Baba: Kärleksfullt och tyst!

J: Hur kan vi få uppleva Atma?

Baba: Stäng ögonen. Stäng öronen. Tänk på Gud!

J: Kan alla sjukdomar botas med bön?

Baba svarar med eftertryck: Ja!

K: Kan vi också hjälpa andra genom att be för dem?

Baba: Ja, men personen själv bör också be. Din bön är en fjärdedel, de andra trefjärdelarna måste personen själv stå för genom att be. När detta sker kommer nåden (grace).

J: På vilket sätt bör vi be?

Baba: Gud, alla är dina barn. Hjälp ditt barn.

Baba frågar: Vilken form har bekymmer?

Baba svarar själv: Det har ingen form, det är endast mentalt.

K: Är jag medvetandet (consciousness)?

Baba: Ja, och inte bara det - du är Gud.

K: Hur kan jag få den förståelsen?

Baba: Kroppen är som en vattenbubbla, sinnet är som en galen apa. Fråga dig själv: Vem är Jag?

M: Vad betyder inbillning (imagination)?

Baba: Allt i sinnet är inbillning. Hjärtat är sanningen. Hjärtat är Gud. Kärlek är Gud.

C: Jag önskar tjäna dig Baba. Vilket arbete bör jag göra?

Baba: Gör vilket gott arbete som helst!

Baba: Vad betyder det att överlämna sig (surrender)? Människor tror att det att överlämna sig är att ge sin kropp. Nej, att överlämna sig innebär att du när du arbetar vet att det är Gud som gör det.

Jörgen Mølgaard
Nationell ordförande

Herren måste anta den gestalt som passar för den uppgift Han måste utföra. För att fånga ett gäng banditer måste polismannen vistas bland dem som om han vore bandit. Det är av den anledningen som Gud har valt att komma i mänsklig gestalt. Men hur vågar några som anklagas av sina egna fruar för otrohet utmana Avataren och kräva bevis! Om ni önskar förstå är ni naturligtvis välkomna; var nära, observera, lär och tro. Ta på er rollen, om ni har modet och övertygelsen att ni kan spela den bra. Är ni inte trötta på att spela rollerna som tiggare och clown i scen efter scen, liv efter liv? Sträva åtminstone nu i detta liv efter en värdigare roll.

– **Sathya Sai Baba**
Thought for the day
Bok från Prashanti Nilayam